

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 14 października 1964 r.

Nr 69

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

- 320 — Ministra Finansów z dnia 9 września 1964 r. zmieniające zarządzenie w sprawie państwowej pomocy kredytowej dla wsi 625
- 321 — Ministra Finansów z dnia 26 września 1964 r. w sprawie skali podatku dochodowego od jednostek spółdzielczych zrzeszonych w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy 625
- 322 — Ministra Finansów z dnia 29 września 1964 r. w sprawie zwolnienia od podatku gruntowego gruntów zalesionych 626

OBWIESZCZENIE

- 323 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 25 września 1964 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm 627

320

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 września 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie państwowej pomocy kredytowej dla wsi.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 oraz z 1951 r. Nr 25, poz. 185 i Nr 51, poz. 364), § 10 ust. 2 uchwały nr 1022 Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1955 r. w sprawie wykorzystania miejscowych materiałów i surowców budowlanych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 4, poz. 29) oraz § 6 uchwały nr 110 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie zapewnienia środków do rozwoju spółdzielczości produkcyjnej (Monitor Polski z 1957 r. Nr 28, poz. 189 i z 1958 r. Nr 59, poz. 331) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 31 grudnia 1961 r. w sprawie państwowej pomocy kredytowej dla wsi (Monitor Polski z 1962 r. Nr 9, poz. 30 i z 1963 r. Nr 10, poz. 53) § 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 12. 1. Kredyt inwestycyjny może być udzielony po dokonaniu przez spółdzielnię obowiązujących odpisów:

- 1) na amortyzację środków trwałych,
- 2) na fundusz zasobowy.

2. Środki pochodzące z odpisów, o których mowa w ust. 1, pozostające po uregulowaniu zobowiązań inwestycyjnych, spółdzielnie powinny przeznaczać na częściowe pokrycie kosztów planowanych inwestycji.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

321

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 września 1964 r.

w sprawie skali podatku dochodowego od jednostek spółdzielczych zrzeszonych w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy.

Na podstawie § 9 pkt 4 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1955 r. o podatku dochodowym od spółdzielczości (Monitor Polski z 1962 r. Nr 78, poz. 367 i z 1964 r. Nr 8, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Skalę podatku dochodowego dla jednostek spółdzielczych zrzeszonych w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy, z wyłączeniem tych jednostek, które prowadzą wyłącznie działalność handlową, ustala się zależnie od udzia-

ku nakładów osobowych w nakładach ogółem oraz od rentowności, jak następuje:

Procent udziału nakładów osobowych w nakładach ogółem:	Podatek (w procencie od zysku) przy rentowności			
	do 5%	od 5% do 10%	od 10% do 20%	od 20% do 30%
do 10%	40%	60%	85%	90%
powyżej 10% do 20%	35%	50%	80%	85%
" 20% do 30%	30%	45%	70%	80%
" 30% do 40%	25%	40%	60%	75%
" 40% do 50%	20%	35%	55%	70%
" 50%	15%	20%	50%	65%

Przy rentowności powyżej 30% — podatek (w procencie od zysku) zwiększa się o różnicę pomiędzy osiągniętą rentownością a 30% rentownością (z zaokrągleniem do 0,1), np. przy rentowności 37,19% oraz przy udziale nakładów osobowych w nakładach ogółem 47% stawka wpłaty podatku dochodowego wyniesie 77,2% (70 + 37,19 — 30). Łączna kwota podatku ustalonego według wyżej podanych zasad nie może przekroczyć 90% zysku.

2. Za procentowy udział nakładów osobowych w nakładach ogółem; o których mowa w ust. 1, należy uważać udział procentowy osobowego funduszu płac pracowników łącznie ze składkami na ubezpieczenia społeczne w nakładach ogółem.

3. Za rentowność spółdzielni, o której mowa w ust. 1, należy uważać stosunek procentowy zysku bilansowego do kosztu własnego.

4. Za koszt własny uważa się koszty wytworzenia sprzedanych wyrobów i usług, poniesione koszty sprzedaży oraz koszty handlowe związane z utrzymaniem własnej sieci detalicznej.

§ 2. 1. W spółdzielniach, w których wyłączną działalność stanowi świadczenie usług, oraz w spółdzielniach powiatowych wielobranżowych i rejonowych wielobranżowych świadczących usługi w wysokości ponad 50% wartości całej działalności podatek wynosi 15% zysku bilansowego.

2. W pozostałych spółdzielniach pracy świadczących usługi, których wyniki są wyodrębnione w dokumentacji i ewidencji księgowej, podatek od tej działalności wynosi 15% zysku pod warunkiem, że usługi dla ludności stanowią co najmniej 50% łącznej wartości usług. Jeżeli usługi dla ludności stanowią mniej niż 50% łącznej wartości usług, stawkę w wysokości 15% stosuje się tylko do usług dla ludności.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do zysków osiągniętych od 1 stycznia 1964 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

322

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 września 1964 r.

w sprawie zwolnienia od podatku gruntowego gruntów zalesionych.

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143, z 1956 r. Nr 55, poz. 251, z 1957 r. Nr 32, poz. 140 i z 1962 r. Nr 66, poz. 326) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zwalnia się od podatku gruntowego grunty nieleśne, zalesione w trybie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych (Dz. U. Nr 29, poz. 166) — także w roku, w którym zalesienie nastąpiło.

2. Zwolnienie (ust. 1) stosuje się na wniosek podatnika po przedstawieniu organowi finansowemu:

- 1) w wypadkach przewidzianych w art. 26 i art. 27 ustawy powołanej w ust. 1 — zaświadczenia nadleśniczego terenowo właściwego przedsiębiorstwa lasów państwowych (dyrektora parku narodowego), stwierdzającego dokonanie zalesienia gruntu, jego obszar, rodzaj użytku i klasę; w razie niepodania przez nadleśniczego (dyrektora parku narodowego) rodzaju użytku i klasy gruntu przyjmuje się, że zalesieniem objęto grunty najgorsze;
- 2) w wypadkach przewidzianych w art. 28 ustawy powołanej w ust. 1 — niezależnie od zaświadczenia wymienio-

nego w pkt 1 — zezwolenia na zalesienie gruntu, wydanego przez właściwy do spraw rolnictwa i leśnictwa organ prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat).

3. Obszar zalesionego gruntu (ust. 2 pkt 1) nadleśniczy (dyrektor parku narodowego) stwierdza:

- 1) jeżeli całość gruntów zalesionych położonych w jednej obwodnicy nie przekracza 1 ha — na podstawie własnych ustaleń,
- 2) jeżeli całość gruntów zalesionych położonych w jednej obwodnicy wynosi ponad 1 ha oraz w razie występowania gruntów zalesionych w granicach obrębu w kilku obwodnicach, z których przynajmniej jeden grunt w jednej obwodnicy posiada powierzchnię większą niż 1 ha — na podstawie ustaleń właściwego do spraw geodezji organu prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się przy wymiarze podatku gruntowego, począwszy od roku podatkowego 1965.

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*